

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 2
April 1916

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 80 øre for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

9. aarg.

Joh. aab. 3, 14—21.

Disse paamindelser vi finder i det andet og tredje kapitel af Aabenbaringen gjælder de nævnte menigheter saavelsom de kristne menigheter til alle tider. Disse ord til menigheten i Laodicæa passer ogsaa paa vor tid.

Menigheten i Laodicæa var sunken ned i lunkenhet, de hadde læst sandheten, de hadde kundskaben, men de hadde ingen kjærlighetens glød. De var bundne, og de vilde kunne komme til at høre det ord av Herren: «Jeg kjen-der Eder ikke», hvis de ikke gjennom-gaar en sindsforandring. De trodde selv de var rike og hadde overflod, men i virkeligheten var de fattige, blinde og nøkne! Hvormange rundt om i de kristne menigheter er der ikke i samme tilstand, de er selvtilfredse, og de lever for at behage sig selv. Er det ikke derfor at Herren har tillatt al den nød og jammer der huserer, forat menneskene skal gaa i sig selv og vende sig til den levende Gud?

Herren gir menigheten et raad, de

skal faa bli *rike i Gud*, bli *iført brudeklær* gjennom Jesu Kristi retfærdighet og faa *øiensalve* saa de kan se.

Gir de sig hen i fuld og hel over-givelse skal de faa den Helligaands lys, saa de kan faa se. Og hvad skal de faa se? Sig selv med al sin synd, den korsfæstede og opstandne frelser og evig-hetshaapet som lyser! Foruten dette raad i v. 18 er der ogsaa et løfte i v. 20: «Om nogen lukker hjertedøren op vil Herren gaa ind til ham og holde nadverd med ham. Herren vil mette sjælen med sin naade. Jesus vil drage ind i hjertet og gi *full fred*.

Er det saa for os i K. M. A. at vi har lukket hjertedøren helt op for den Herre Jesus? Er der et rum vi vil beholde for os selv? Isaafald la os overgi det helt. La os fremstille os for Ham og la Ham mette os, fylde os, lede os og bruke os!

Og la os sammen venner takke og prise Ham, fordi Han ikke er blit træt av os og takke Ham, at vi faar lov at være Hans vidner.

Kjære Armenievenner i Norge!

12—3 1916.

Som mangeaarig Leder af Missionen finder jeg at maatte sende Eder nogle Ord om, hvorledes jeg efter Samtaler med den tyske og danske Leder har opfattet Situationen i Armenien.

Som vi alle ved er vel over Halvdelen af det armeniske Folk, man nævner 800,000, ombragte ved Mord, Ørkenvandring og Flytninger med Døden for Øie. Dog skal en Del, vel Halvparten have funden Vei over Grændsen til Rusland, eller ligge skjulte omkring i Landet. Nu er Wan, Musch og Bitlis indtaget af Russerne, saa der har vi ingen Forbindelse mere. Alt vilde blive beslaglagt af Penge, da vi staaer under Orientmissionen i Tyskland. — Men endnu er Barnehjemmet Emmaus i Mezreh skjærmnet, hvor den norske Mission har sine Børn. Jeg fremholdt i mine Samtaler det tilsyneladende ringe Udbytte af at vedblivende støtte Gjæringen dernede, men da fik jeg forklaret med Kjærlighedens dybe, kristne Medfølelse, at de Børn som vi underholder dernede vilde blive langt værre stillede *nu* end da vi antog dem, hvis vi berøvede dem vore Underholdningsbidrag, nu vilde de blive prisgivne Tyrkerne, som vilde sætte dem i sine Hjem som Tjenere, eller i sine Haremmer. — De bad os fortsætte i Tro at den Sæd som er udsaaet vil spire selv efter et Martyrium som dette.

Derfor kjære Venner lad os bøie os i Tro og Tillid, sikre paa at vi handler efter Guds Vilje ved at holde Haanden over dem vi Engang har taget os af og lagt paa vore Skuldre. Skulde Barnehjemmet ved nye Ulykker blive opløst, er det lovet mig straks at blive underrettet derom. Et Brev af 5te Februar melder fra Emmaus at alt der er roligt.

Et Brev ankommen fra Karen Marie Petersen dersteds hertil den 6te Marts melder kort og godt at Søster Bodil har forladt Musch og reist Nordpaa.

Gjennem Hr. Schuckardt er som hittil Pengeforsendelser til Emmaus, Mezreh sikre.

Med Hilsen og Tak for trofast Samarbejde.

Charlotte Anker.

Meddelelse fra Armeniens komité.

Efter indbydelse fra K. M. A.s komité for arbeidet i Armenien, hadde vi den glæde den 1. febr. at faa en sammenkomst her i Kjøbenhavn med lederen av «Deutscher Hülfsbund», direktør *Schuckardt* fra Frankfurt. Om formiddagen hadde komitéen en længere fortlølig konference med ham om missionsforholdene i Armenien og de kaar, hvorunder der arbeides under denne tids usigelige tryk og lidelser. Om aftenen var en snevrere kreds av Armeniens venner indbudt til samvær med ham.

Man vil kunne forstaa, at drøftelsen av de forskjellige spørsmaal vedrørende arbeidet og forholdene derover ikke for tiden egner sig til offentliggjørelse. Vi kan kun si, at vi var meget taknemlige for at kunne faa en indgaaende samtale om alt, hvad der laa os paa hjerte, med vort missionsarbeides øverste leder og merke hans varme kjærlighet til denne vor fælles store sak, samt høre hans klare og forstaaende bedømmelse av de forhaandenværende forhold, over hvilke han, likesom vi, følte den dypeste smerte. At denne i fuldt maal deles av de kristelige kredse i Tyskland gav sig iblandt andet til kjende ved, at de, trods alt, hvad der paa grund av krigen laa beslag

paa deres offervillighet, dog stadig indsender rikelige gaver til hjælp og lindring av nøden i Armenien.

Missionsarbeidet derovre maa jo for tiden nærmest indskrænkes til utøvelse av praktiske kjærlighetsgjerninger; om egentlig evangelisationsarbeide kan der jo under de nuværende forhold ikke være tale; men de enkelte sjæle trenger jo mere end nogensinde til Guds ords trøst og veiledning.

Da flere av «Deutscher Hülfsbund's» missionærer er overanstrengte og efter de reglementerte 5 aars arbeide derovre trenger sterkt til at komme hjem paa feriehvile, vilde man *forsøke*, om det var mulig at utsende 5 av de ældre tyske søstre, som har arbeidet i Armenien (av nye arbeidere utsendes absolut *ingen*), til at kunne avløse disse, men man var langt fra sikker paa, at de vilde kunne naa igjennem — og eftersom forholdene nu senere har utviklet sig efter Erzerums fald, hvorved krigsskuepladsen vel blir forlagt til det indre Armenien, vil det sandsynligvis bli end mere vanskelig at faa missionærer avløst derover.

Hvad danske missionærer angik, an-saa han det for ganske udelukket, at det vilde bli nogen saadan tilladt at komme ind over den tyrkiske grænse — saa vi kan kun be Herren skjærme de kjære danske søstre, som er derover, og dække dem under sine vingers skygge, indtil uveiret er forbi og der, ved hans hjælp, mulig vil komme opreisningstider for den lille «rest» av folket, som endnu er tilbake. Den gang, da Guds eiendomsfolk var bortført til Babylon og deres land og helligdom var lagt øde, saa det ogsaa ut som om det var knust for bestandig — og *dog* stod Guds *allerstørste* forjættelse over det endnu tilbake og ventet paa sin herlige oppfyldelse.

Mon der ikke skulde være noget i,

hvad mange mener — uten at der dog kan føres andet bevis derfor end de fælles karaktertræk, der saa paafaldende findes hos jøden og armenieren — at folket skulde nedstamme fra de 10 stammer i landflygtigheten? Man vilde i saa fald maaske bedre kunne forstaa den forfølgelse de, likesom jøderne, bestandig har været undergit igjennem tiderne.

Men likesom i fordums dage er Gud mægtig til ogsaa nu av det armeniske folks tilbakeblevne «stub» at la opvokse en ny aandelig spire til velsignelse for de omboende folkeslag — og derom vil vi fremdeles frimodig be ham og ikke la hænderne synke. Hvem der er inde i forholdene mener, at det vanskelig vil kunne la sig gjøre at utrydde et folk, der er saa levedygtig og intelligent som armenierne. De er jo spredt rundt om i landene (alene i Kaukasus er der paa russisk territorium 1½ mill. — alt-saa like saa mange, som der var i det egentlige Armenien, førend tyrkerne utryddet dem) og — likesom jøderne — kan de finde sig til rette overalt. De staar ogsaa — likesom disse — paa et høit trin i sedelig retning, trods de primitive boligforhold i Armenien, hvor ofte flere familier var stuvet sammen i et litet rum, hørte man sjelden om sedelige fald, hvad der maaske ogsaa tildels skyldtes den strenge kirketugt. De har ogsaa jødens utprægede sprog- og handelsdygtighet saa vel som hans seige flid og utholdenhet. Det var jo av armeniernes virksomhet og foretag-somhet, at den derboende tyrkiske be-folkning mest levde, og under de kom-mende tider menes der sikkert at ville bli god bruk for armeniere til at besætte posterne ved de europæiske baneanlæg og andre foretagender i Orienten, hvor-til tyrkerne med deres medfødte lathet og ulyst til arbeide ikke egner sig.

Dette vort samvær med direktør Schuckardt har paany tjent til at bestyrke os i forvisningen om, at ogsaa under denne nationernes gigantiske kamp blir Guds tempel bygget op i det stille, og at, trods alt, hvad der kan skille, saa vil enheten imellem Guds folk i alle lande bli bevaret, *ti hvad der er født av Gud, har hans Aand og kan ikke dø!*

Han skal ogsaa ha æren og takken, fordi vi — i den gjerning, han har git os i Armenien — har været saaledes stillet, at vi igjennem den tyske hovedkomité i Frankfurt har kunnet sende de pengemidler, der er blit os betrodd til arbeidet og nøden derover, *sikkert* over til deres bestemmelsessted og derved været i stand til at mildne og lindre en *smule* av den grænseløse elendighet blandt dette saa haardt hjemsoekte folk.

*

Den 9. februar holdt «Deutscher Hülfsbund» sit aarsmøte i Frankfurt a. M. Direktør Schuckhardt holdt ved denne leilighet en tale, av hvilken vi, til opmuntring ogsaa for os danske kristne, der elsker Armenien, hitsætter følgende brudstykke:

Ps. 30, 5—6: «I, hans hellige, lovsynger Herren og priser hans hellige ihukommelse. Ti et øieblik varer hans vrede, hans naade livet igjennem; om aftenen kommer graat som gjest, og om morgenen er der frydesang».

Naar Guds barn samles — selv om vi kun danner saa liten en kreds som denne — hvor vi skal beskjæftige os med forretningssaker, burde det aldrig mangle paa lov og tak og pris til Herren, det vi skylder ham under alle forhold. Der er intet Guds barn, der ikke har noget at prise Herren for, selv i en mørk tid, i smertens time; og vi vil, i

denne alvorfulde tid, hvor Guds haand hviler tungt paa os, ikke glemme, at Guds vrede kun varer et øieblik, men at h^ans naade livet igjennem er over os.

Dette ord, denne trøst, vilde jeg ogsaa saa gjerne paa en særlig maate lægge ind i de troende armenieres hjerte og sind. I alle de forfærdelige maaneder, vi nu kan se tilbake paa, var der altid noget, der særlig stemte mig til tilbedelse, og det var, hvad jeg læste og hørte om armenieres troskap mot deres Frelser under denne tids knugende, tunge prøvelser. For vore missionærer laa deri en stor opmuntring til at holde ut og ikke forsake. Herren velsigner nu allikevel sine barn, selv om alt tilsyneladende forstyrres. For missionæerne var det i denne tid en virkelig trosopmuntring, en oplivelse og en vederkvægelse, at de saaledes fik lov til at se, at deres arbeide ikke hadde været forgjæves i Herren.

Tidens alvor har faat mangt et sedekorn, der hadde ligget skjult i hjertet, til at spire frem. Det vokset og grønnedes hurtig, og vi mindes derved om, at i hvilket land og blandt hvilket folk end et missionsarbeide drives, da er og maa det altid bli: *en udsed i haab!* Vi har faat lov til at saa seden i Jesu navn, men høsten har vi slet ingen magt over. Naar vi derav paa den ene side ser, hvor litet vi kan utrette, saa ligger der dog paa den anden side en stor trøst netop deri, at Herren ikke har lagt den tunge avgjørelse i vore hender. Al vor gjerning er dog bestandig kun «stykkevis»; men vor Gud er trofast. Han bruker os med al vor svakhet; han har antat os i sin tjeneste, han, den suveræne, almægtige Gud, der dog kunde gjøre alt, ogsaa uten os.

Hvor ønsker jeg, at jeg kunde rope dette ord ut til alle dem i Orienten, der maaske netop nu i øieblirket sukker

paa en særlig smertelig maate under Guds vrede:

«Hans vrede varer kun et øieblik, hans naade livet igjennem!»

Komitéen for arbeidet i Armenien.

(Efter «Bring Lys»).

Reiseindtryk fra en reise med Bergensbanen.

Kjøbenhavn februar 1916.

De norske fjeldes uhyre stenmasser have gjort et overvældende indtryk paa mig — disse stenmasser undertiden kun ligesom en eneste stor kompakt stenblok af flere hundrede fods omfang, de have talt et vældigt sprog til mig om Gud og Hans skaberkraft! Som der staar i Ps. 104, 4: «Du er saare stor, du har iført dig majestæt og herlighed». Man spørger sig selv: hvorved er de fremkomne disse kolodser? hvoraf bestaa de? er de blevne ved Guds første skaberord? Selv om der paa enkelte steder ligesom er spor af rystelser og omvæltninger, se de dog mest ud, som om de havde staaet urørte, uantastede og uantanstelige. Nedad klipperne styrte disse skummende hvide fosser, tale de ikke ogsaa? man forstaar knapt hvorfra de have deres næring og udspring — tale de ikke om de evige livskilder, som ikke udtørres, om det levende vand, som vi skulde drikke af og til evig tid ikke tørste, som skal blive en kilde der opvælder til evigt liv — og disse smale veie og stier opover bjergene tale de ikke om at veien er smal, som fører ind til livet, at der er kløfter og afgrunde som vi skulde vogte os for paa veien ind til livet? Men naar vi naa reisens ende op paa bjergets top, da er døren vidt aaben — aabnet af Ham som lukker i og

ingen lukker op og lukker op og ingen lukker i, — af Ham som ogsaa har sagt, at der er mange boliger i Hans faders hus, men der er kun en dør og det er Ham selv.

Saa er der før man kommer altfor høit op denne deilige plantevekst, disse lette birketræer, stærke alvorlige naaletræer og deilige bregner, altsammen klamrende sig til klipperne med deres fødder ligesom omfavnende stenene — ja deroppe hvor man skulde synes intet kunde gro, der er endnu noget deiligt friskt mos med yndige mangefarvede smaa blomster; de sige at Salomon i al sin herlighed var ikke klædt som en af dem. Tilsidst er vi oppe paa den øde stenmark — ikke bestaaende af af mange smaa sten, men som af en eneste ugjennemtrængelig sten, saa langt øiet naar, glatte stenblokke med is og sne — deres haardhed, nøgenhed og livløshed kan faa os til at gyse og dog skal tilstanden her paa jorden engang blive saadan, at menneskene skulle sige til bjergene «falder over os og skjuler os» — naar Gud reiser sig i majestæt og herlighed (Es. 2, 19) da ville menneskene heller knuses af klipperne end se Guds ansigt, thi da er Hans ansigt haardere for dem end de haarde nøgne fjelde! Naar vi ved menneskelig kunst og snille — ved den magt som Gud har givet menneskene til at gjøre sig jorden underdanig kunne føres op over disse fjelde, da kunne vi ofte bæve for at noget skal falde ned over os, just fordi menneskene have pillet ved dem, men just det skal menneskene i deres trængsel, angst og nød ønske maa ske. — Men naar denne gamle jord rystes i sine grundvolde, naar himlens kræfter røres, naar bjergene bæve, naar disse tegn begynder at ske, da gjælder Jesu deilige ord som Han har sagt til sine venner:

Opløfter Eders hoveder, thi Eders forløsning stunder til. — Maatte vort sindelag være saaledes, at vi med frimodigt opløftet hoved kunne se de vældige bjerge bæve, se den samme haand, som skabte dem, rulle dem sammen som et klæde! Altsammen er dette ubegribeligt og mørkt for vor forstand, men solskin for vore hjerter, thi vel skulle bjergene vige, men mit ord skal ikke rokkes, siger Herren.

Magda Molthe.

Fra arbeidet i Tysfjorden.

Vaaren nærmer sig. Tiden for begyndelse av byggearbeidet rykker nær. Saasnart telen er ute av jorden, skal man ta fat paa gravningen. — Ser vi paa de vanskelige og alvorlige tider, bæver vore hjerter ved tanken paa den store utvidelse, vi gaar til. Tænker vi derimot paa tuberkulosen og dens frygtelige herjing — bare i Tysfjordens lille distrikt er der anmeldt 7 nye tilfælder siden nytaar, derav 5 lapper — ja, da maa vi takke for, at vi skal faa lov til at komme nogen flere av de stakkars syke mennesker tilhjælp. Og — det som for os altid er det største og viktigste: Vi mener at se Guds vei klart. Derfor gaar vi trøstig fremad i Jesu navn. Mon om ikke alle vore venner er enige med os? Jeg synes høre et sterkt og kraftig: Jo, vi er!

Derfor spør jeg eder saa trygt: Kjære venner, vil I ogsaa være med at skaffe os det utstyr, det nye hjem trenger? En forening i Tønsberg er allerede gaat igang med at sy. Hør, hvad de tænker

at forære os: 2 lakener, 4 stiklakener, 4 putevar, 2 betræk (til uldteppene), 6 haandklær, og skriver de: «Faar vi raad til ogsaa at kjøpe et par uldtepper, skal vi gjøre det. Mere tør vi foreløbig desværre ikke paata os, men det er da ialfald nok til en av de 8 nye senger.» Var ikke det storartet? Vi siger disse venner vor hjerteligste tak for saa godt et løft. — For at vore venner kan vite, hvad vi trenger, og hvordan det bør være som skal være formaalstjenlig, hitsættes av et brev fra S. Olivia følgende: Vi kommer til at trænge snart sagt alt mulig av sengetøi til 8 senger og alslags tøi til patienter. Vi bruker til vore patientsenger store underlaken, som kan svøpes fast og godt rundt halmmadrassen. Vi bruker halmmadrasser for at kunne brænde halmen efter hver patient. Da det er saa viktig at ha et fast, glat underlag, og da halmmadrasser altid er større end stoppede, er det nødvendig at ha underlakenet stort. Man maa beregne omtrent 5 meter længde, naar man skal ha fald paa begge sider og det jo altid kryper endel. Bredden maa være omkring 2 meter. Her fins et slags laken-bommes som er godt og sterkt og falder bløtt i vask. Til stiklaken bruker vi ogsaa bommes, almindelig bredde, 2 meter lange. Putevar almindelig størrelse til enkelt seng. Saa bruker vi uldtepper av almindelig størrelse. Av disse trenger vi en hel del. Uldteppene har vi ind i hvitt betræk, som kan vaskes og kokes. Disse træk maa være 1,85 meter lange (falden ikke medregnet)

og 1,25 m. brede. Av patienttøi trænges: Linneter, benklær, nattøier, underliv, skjorter til kvinder, skjorter, underbenklær og sæler til mænd. Folk her er jo mest vant til uldent undertøi. Kulørt tøi er uheldig for kokningens skyld. Kanske der kunde findes noget godt, varmt i hvit bomuld eller halvuld. Strømper og hussko til mænd, kvinder og barn — undertøi ogsaa til barn. Linneterne maa være saa høihalset det gaar an og nattøierne maa ha haandlenninger. Til selve hjemmet trænges: Senge, smaa natborde med skap, vaskeserviser, vægtermetre, syketermetre og diverse ting som specielt behøves til tuberkuløse patienter.

Som I ser, kjære venner, er her nok at ta fat paa, naar alt dette og endda meget mere trænges. Vi nævner alt dette som en retledning for dem, der skulde føle sig kaldet til at være med i denne «praktiske» del av arbeidet. Saa trønger vi en eller to søstre til. Mon om nogen av eder skulde kunne anbefale os saadanne? Vil I være med at utbede os dem fra Herren vor Gud?

Ja, hjælp i forbøn blir til syvende og sidst det vi mest av alt trønger. Ved den aapnes menneskehjarter, ved den kaldes arbeidere frem, ved den skaffes penger og alt, alt hvad vi behøver. Og Gud ske lov! Vi har Herrens løfte om, at «den som bier paa Ham, skal ikke bli tilskamme.» — Saa hjelpe os Gud fremdeles, som han trofast har gjort det hittil.

Med hjertelig hilsen til alle venner paa bestyrelsens vegne

Thea Syvertsen.

P. S. Om nogen tænker at hjelpe os med noget utstyr vilde det være meget praktisk om man snarest mulig meldte dette til formanden: frk. Thea Syvertsen, Pilestædet 83¹¹, Kristiania.

Jesu hænder og mine.

*Jeg stod der med hændene fulde,
fulde av mange ting,
de lyste og skinnet for mig,
som perler i gylden ring.*

*Men Herren ved hændene rørte,
jeg naglegapene saa,
og spredt for den Herres fætter
alle skattene laa.*

*«Tomme hænder», sa han, «tomme
hænder maa den ha, som skal gjøre
min gjerning».*

*Jeg stod der med smudsige hænder,
haarde av livets tag,
og plettet blev ofte det arbeid,
jeg gjorde fra dag til dag.*

*Men Herren ved hændene rørte,
se, hans var røde av blod,
med undren saa jeg at smudset
mine hænder forlot.*

*«Rene hænder», sa han, «rene hænder
maa den ha, som skal gjøre mit arbeid».*

*Jeg stod der med rastløse hænder,
brændende efter løn,
dirrende var de av hastverk,
kun sjelden foldet til bøn.*

*Men Herren ved hændene rørte,
og hans var fulde av fred,
saa stille og rolig blev haanden,
der sitrede feberhet.*

*«Stille hænder», sa han, «stille hænder
maa den ha, som skal gaa mine veie».*

*Jeg stod der med dristige hænder,
tyktes jeg var saa sterk,
kun for mig selv jeg levet
og gjorde mit eget verk.*

*Men Jesus ved hændene rørte,
da falmet min æres krans,
og siden jeg eiet kun styrke,
naar haanden hvilte i hans.*

*«Dine hænder», sa han, «dine hænder
hvile her, ti da gjøres min gjerning».*

Gordon.

K. M. A.'s aarsfest

feiredes onsdag den 1. mars i Keyzers gt. 13. Det var et godt besøkt møte ledet av frk. Thea Syvertsen i formanden, frk. Ankers fravær.

Hun ønsket velkommen med Math. 9, 37, 38 og bad os alvorlig at være med i dette Guds vældige verk, og at be arbeidere ut til de mange aabnede missionsmarker verden rundt. Hun bad os ogsaa ta det op som et litet missionsarbeide at sprede K. M. A.'s mange smaaskrifter og takket tilslut Gud for hvad han hadde git os i K. M. A. av naade over naade i det forløpne aar.

Derpaa meddelte frk. Ihlen-Hansen de sidste etterretninger fra Armenien. Saa glædet et sangkor os med et par sange.

Efterat teen var drukket, var fru Planting saa elskværdig at synge litt for os, hvorpaa sogneprest Wisløf fortalte forsamlingen om en ungdomsskole der skal bygges oppe i Finmarken. Der er vel intet sted i Norge hvor den trænges mer. Den vil koste ca. 40 000 kr., men den fattige bygd deroppe kan ikke skaffe dette beløp, og pastoren vilde derfor gjerne vække vor interesse tor denne store sak forat vi kunde ta den op i vor bøn og om mulig støtte den økonomisk.

Derpaa avsluttet pastoren med andagt over Gal. 3, 1—5 og la os varmt paa hjertet vor pligt at forkynde vor korsfæstede frelser for alle dem vi kom i berøring med, og ikke alene i ord men i vort liv, i vor hele omgjøngelse. Men det kan alene den gjøre som helt har git sig over i Guds haand, saa Gud hersker over tanker, ord og gjerninger. Des dypere vi gripes av Kristus og dannes av ham, des bedre blir vor Kristus forkyndelse, des mer vi mottar av hans velsignelse til des større velsignelse kan vi bli for andre. Kristi kjærlighet tvinger os.

Atter fik vi et par sange av koret inden vi sluttet vor hyggelige fest.

Utgitt av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keyzers gt. 13, Kristiania.